

ſaaledes, at den ikke kom for pludſeligt paa Folk, hvilket man ogsaa har hørt fra forſkjellige Steder, at man ſaa vilde ſætte en vis Tidsfriſt, inden hvis Udlob den ikke ſkulde gjælde. Men, hvorledes man af en ſaadan Grund kan ſige: den ſkal gjælde nu ſtrax og i 3 Aar og ſaa høre op, det kan jeg ikke forſtaae. Derſom man antog, at Loven var ſaa ſkadelig, at den burde affaffes ſnareſt muligt, da man dog nu ikke havde Magt til at forhindre den fra at komme ud, ſaa vilde der Intet, eſter min Overbeviſning, være urimeligere end at ſætte en vis Tid, hvori den ſkulde gjælde. Derſom man ſ. Ex. om et Aars Tid fandt, at Loven burde affaffes, ſaa vilde man have en meget vanſeligere Stilling, naar man havde ſagt, at den ſkulde gjælde 3 Aar, end naar man ganſke ſimpeltvæk havde ſagt: „Nu er den Lov“ og ikke ſat nogen Tid, for hvilken den ſkulde gjælde; thi det vilde dog ſee beſynderligt ud, om man vilde affaffe Loven, uden at afvente den Tidsfriſt, man ſelv havde ſat, om det endogsaa kun var 3 Aar; ſaa jeg kan heller ikke forſtaae, hvad man, derſom man betragter Loven paa denne Maade, opnaaer ved Ændringsforſlag. Skal det være en Trøſt, ſom man vil yde Kjøbſtæderne i Anledning af de Betragtninger, de have fremsat, og med Henſyn til den Frygt, de have næret; ſaa ſynes det mig at være en daarlig Trøſt. Thi, derſom Loven vil have de Følger, ſom der fra denne Kant paaſtaaes, ſaa er det jo viensynligt, at en Udelæggeſe af Kjøbſtæderne vil være indtraadt, inden de 3 Aar ere gaaede, og ſaa kan det ikke nytte, at den ærede Forſlagsſtiller ſiger, at da ſkal Loven være affaffet; thi ſaa ere jo Kjøbſtæderne ruinerede. Kjøbſtæderne have ſaa ingen Høkerhandel mere, og, naar man ſaa ogsaa laſſaffer dem paa Landet, ſaa er der ſlet ingen Høkerhandel mere i hele Landet, og det troer jeg dog aldeles ikke gaaer an. Derimod kan jeg godt indſee, at dette Ændringsforſlag kan være gavnligt for Noget. Det kan være gavnligt til pludſelig at ſtandſe Loven paa det ſidſte Stadium, eſterat den har gienemgaaet omtrent alle de Stadier, ſom den kunde gienemgaae i begge Thing, og ſaa kom Loven ikke ud; det kan jeg forſtaae, at Æn-

dringsforſlaget kan være gavnligt til. Men, at der er nogen Rimelighed i det i og for ſig, det betvivler jeg. Med Henſyn til Begrundelſen af det Billige og Rimelige i at ſtille Ændringsforſlaget, og med Henſyn til den Nytte, det ſkulde ſiſte, da har jeg ikke derom hørt et eneſte Ord fra den ærede Forſlagsſtiller.

Fiſcher: Den ærede Rigsdagsmand talte om en moralliſk Indignation i Anledning af Svovlſtikker for 1 Rd. og Salt for 1 St.; men det forekommer mig dog, at den ærede Rigsdagsmand ſtillede Sagen altfor høit i dette Tilfælde. — Jeg har virkelig ikke bragt Moralien ind i dette Forhold og talte om moralliſk Indignation. — Derimod forekommer det mig, at den ærede Rigsdagsmand ſelv blev lidt indigneret ved, at jeg havde ſagt, at man tog Brændevinen bort og gav Al iſtedetfor, idet den ærede Rigsdagsmand meente, at, naar man ſagde „man“, og derefter ſigden „man“, ſaa maatte man altid mene den ſamme Perſon. — Det er jo et ſprogligt Spørgſmaal, ſom jeg ikke nøiere ſkal indlade mig paa at drøfte, men, kan det intereſſere den ærede Rigsdagsmand, ſkal jeg meget gjerne forandre mit Udtryk . . . (Rimeſtab: Nei, det intereſſerer mig ikke!). Naa, ſaa er det godt. Jeg ſkal da gaae til den næſte Anke af den ærede Rigsdagsmand. Han meente, at det vilde have været heldigere, om man aldeles havde udfat Lovens Krafttræden til Aaret 1859. Jeg ſkal ikke indlade mig paa at drøfte dette Spørgſmaal, hvorvidt det vilde have været heldigere eller ikke, thi det foreligger ikke i nærværende Dieblif. Det, jeg har tænkt mig, og ſom den ærede Rigsdagsmand vil have bemærket, det er, at man lod Loven træde i Kraft midlertidigt, Noget, man ſaa ofte har gjort tidligere. Det er jo aldeles intet Nyt, at vi have vedtaget en Lov her i Rigsdagen ſom gjældende en vis Tid, og det navnlig i ſaadanne Tilfælde, hvor en Lov ſtod i Forbindelſe med Ordningen af et ſtorre Hele, ſom man ikke ſaae ſig iſtand til at tilveiebringe ved ſamme Leilighed. Vi have endnu i denne Samling vedtaget Love af denne Natur; de ere vedtagne tidligere og ville fremdeles blive vedtagne; og der kan alſaa ikke være